

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/634/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213205036
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3213205036.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľky F., zastúpenej V. proti odporcovi R., zastúpenému V., o zaplatenie 249 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 06. mája 2014, č.k. 6C/138/2013-53, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 249 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 249 Eur od 25.10.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti úroku z omeškania sa návrh zamietol. O náhrade trov konania vyslovil, že rozhodne súd do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že dodávateľ J. B., spol. s r.o. dodal odporcovi televízny prijímač zn. SENCOR SLT 3229 DVBT LCD TV 81 cm, výr. č. H Tento televízny prijímač pre navrhovateľku a v jej mene kúpili jej dcéra X. G. a R.. Z. K.. Televízny prijímač bol následne ako pokazený dovezený do predajne odporcu, kde sa dcéra navrhovateľky snažila tento televízny prijímač reklamovať. Reklamácia bola odmietnutá z dôvodu, že nemala pokladničný blok. Odporca ponúkol dcére navrhovateľky opravu za odplatu, túto však odmietla. Následne bol daný televízny prijímač prevezený k dodávateľovi odporcu, spoločnosti J. B., spol. s r.o., ktorý vystavil dňa 11.12.2012 vyjadrenie o tom, že televízny prijímač je neopraviteľný, a že na základe tohto vyjadrenia si má predajca po výmene výrobku, alebo vrátení peňazí zákazníkovi uplatniť nárok na dobropis u dodávateľa. Odporca odmietol navrhovateľke vrátiť peniaze. Vzhľadom na námietku nedostatku aktívnej legitímácie, vznesenú odporcom, okresný súd najskôr preskúmal túto okolnosť. Z vykonaného dokazovania, najmä zo zhodných vyjadrení navrhovateľky a svedkov X. G. a R.. Z. K. vyplynulo, že televízny prijímač síce kupovali X. G. a R.. Z. K., avšak konali tak v mene a na účet navrhovateľky, ktorá im dala peniaze a požiadala ich, aby pre ňu kúpili televízor. Toto konanie okresný súd posúdil ako zastúpenie navrhovateľky na základe plnomocenstva (§ 22 ods. 1, § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom písomná forma plnomocenstva sa vyžaduje, iba ak sa má samotný právny úkon urobiť v písomnej forme, alebo ak sa plnomocenstvo netýka len určitého právneho úkonu (§ 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka), čo nie je daný prípad. Z konania zástupcu (splnomocnenca) potom vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému (splnomocniteľovi) (§ 22 ods. 1, § 32 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). Okresný súd dospel k záveru, že prejav vôle všetkých troch osôb (navrhovateľky, X. G. a R.. Z. K.) smeroval k uzavretiu kúpnej zmluvy prostredníctvom zástupcov (splnomocnencov). Pokiaľ medzi splnomocniteľkou a splnomocnencami nedošlo k sporu ohľadom zastúpenia a jeho rozsahu (a v tomto prípade k takémuto sporu nedošlo), je irelevantné, či sa o zastúpení dozvedel aj predávajúci, preto v danom prípade pri kúpe televízneho prijímača X. G. a R.. Z. K. ako zástupcami vznikli práva a povinnosti súvisiace s kúpnu zmluvou (vrátane práv a povinností pri

uplatňovaní zodpovednosti za vady) priamo zastúpenej navrhovateľke, teda v tomto konaní je daná jej aktívna legitímácia. Okresný súd konštatoval, že kúpna zmluva vo vzťahu k hnutelným veciam je reálnym kontraktom, teda k jej uzatvoreniu dochádza samotným vzájomným odovzdaním kupovanej veci a kúpnej ceny, nevyžaduje sa písomná forma. Ak zmluvu uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (v danom prípade tomu tak bolo), ide súčasne o spotrebiteľskú zmluvu, a to bez ohľadu na jej právnu formu (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Na uplatnenie zodpovednosti za vady kúpeného výrobku je nevyhnutné preukázanie zo strany kupujúceho, že daný výrobok kúpil práve u ním označeného predávajúceho. Občiansky zákonník však výslovne nevyžaduje pre uplatnenie väd v záručnej dobe (reklamačné konanie) predloženie dokladu o kúpe. Z ustanovenia § 620 ods. 4 Občianskeho zákonníka vyplýva len to, že záručný list, alebo namiesto záručného listu doklad o kúpe, je predávajúci povinný vystaviť, ak o to kupujúci požiada. Aj keď daňové predpisy vyžadujú pri predaji vystavenie daňového dokladu z elektronickej registračnej pokladnice a v prípade vrátenia peňazí jeho stornovanie, neznamená to, že na účely uplatnenia zodpovednosti za vady (reklamačné konanie) je možné vyžadovať výlučne doklad o kúpe, bez možnosti nahraďiť ho iným dôkazom o kúpe daného výrobku. V danom prípade mal okresný súd preukázané výpovedami svedkov X. G. a R.. Z. K., že predmetný televízny prijímač kupovali v predajni odporcu na M. ulici v Z.. Z výpovede svedka R.. Z. K. vyplynula aj kúpna cena, a to 249 Eur (napokon odporca takto určenú kúpnu cenu v tomto konaní ani nespochybňoval). Okresný súd uveril výpovediam uvedených svedkov aj preto, že boli podporené listinným dôkazom, a to písomným vyjadrením spoločnosti J. B., spol. s r.o. zo dňa 06.06.2013, z ktorého vyplýva, že daný televízny prijímač od spoločnosti J. B., spol. s r.o. odobral zákazník R.. B. Z., IČO XX XXX XXX a bol dodaný na adresu: E.. To napokon potvrdil aj samotný odporca, keď uviedol, že predmetný televízor mu bol dodaný, zaplatil zaň svojmu dodávateľovi. Aj keď neskôr odporca uviedol, že nevie, či tento televízor fyzicky bol v jeho sklade, to nič nemení na skutočnosti, že televízor mu bol účtovne dodaný, preto bolo vecou odporcu, aby si skontroloval jeho fyzické dodanie. Za prípadné nedostatočné plnenie pracovných povinností zamestnancami odporcu nemôže niesť zodpovednosť kupujúci - spotrebiteľ. Odporca ďalej uviedol, že v čase, keď mal byť daný televízny prijímač kúpený navrhovateľkou (resp. jej zástupcami), pri inventúre v jeho predajni jeden takýto televízny prijímač chýbal. To síce môže naznačovať nekalé konanie niektorého zamestnanca odporcu, avšak aj v tomto prípade platí, že za takéto konanie nemôže niesť zodpovednosť zákazník. Ak teda, ako vypovedali vyššie uvedení svedkovia, bol predmetný televízny prijímač predaný navrhovateľke (prostredníctvom jej zástupcov) v predajni odporcu, nesie odporca plnú zodpovednosť za konanie svojich zamestnancov v tejto predajni (§ 16 Obchodného zákonníka), keďže predaj výrobkov zákazníkovi je bežnou náplňou práce zamestnancov predajcu a odporca nepreukázal, že by navrhovateľka, resp. osoby konajúce v jej mene vedeli o tom, že niektorý zo zamestnancov odporcu nie je oprávnený na takéto konanie. Okresný súd uzavrel, že navrhovateľka prostredníctvom zástupcov kúpila televízny prijímač zn. SENCOR SLT 3229 DVBT LCD TV 81 cm, výr. č. H v predajni odporcu na M. XX a vzhľadom na okolnosti (najmä vzhľadom na to, že ku kúpe došlo v predajni), osoby konajúce v mene navrhovateľky kupovali predmetný televízny prijímač s vedomím, že ho kupujú od odporcu. Pokiaľ odporca uvádzal, že v jeho predajni sa vyplní záručný list automaticky ku každému výrobku, a teda, že navrhovateľka, ak stratila pokladničný doklad, mala pri reklamacii predložiť záručný list, okresný súd uviedol, že podľa zákona je vyplnenie záručného listu iba fakultatívne, na žiadosť kupujúceho. Nie je prakticky možné overiť tvrdenie odporcu, že v jeho predajni tak robia automaticky, ale aj keby tomu tak bolo, a ak by aj existoval písomný pokyn odporcu pre svojich zamestnancov o vystavovaní záručného listu, samotný odporca vo výpovedi naznačoval, že v danom prípade mohlo dôjsť k nezákonnej manipulácii s tovarom zo strany niektorého jeho zamestnanca. V takom prípade by ťažko bolo možné predpokladať, že daný zamestnanec vystaví záručný list a tento podpíše, ak to zákon nevyžaduje, a teda z nevystavenia záručného listu nemôže zákazník dedukovať akékoľvek nekalé konanie zamestnanca predajcu. Z výpovedí navrhovateľky a svedkov X. G. a R.. Z. K. ďalej vyplynulo, že po tom, čo sa predmetný televízny prijímač v záručnej dobe stanovenej zákonom (24 mesiacov, § 620 Občianskeho zákonníka) pokazil, navrhovateľka, resp. osoby konajúce v jej mene ho reklamovali u odporcu - najprv telefonicky s tým, že opravár odporcu televízny prijímač odniesol do priestorov odporcu a potom aj osobne v predajni odporcu. O tom, že došlo k uplatneniu reklamácie zo strany navrhovateľky, opäť nepriamo svedčí aj výpoveď samotného odporcu, ktorý potvrdil, že jeho firma navrhovateľke ponúkla ako ústretový krok opravu za cenu vo výške materiálu. Podľa § 18 ods. 4, ods. 8 a ods. 9 zákona č. 250/2007 Z. z. mal odporca povinnosť pri uplatnení reklamácie vydať reklamujúcej osobe potvrdenie, vybaviť reklamáciu jedným zo spôsobov podľa § 2 písm. m) a najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie vydať písomný doklad o vybavení reklamácie (jedným zo spôsobov vybavenia reklamácie mohlo byť aj jej

odôvodnené zamietnutie, avšak aj o tom bol odporca povinný vydať písomný doklad). Tieto povinnosti si odporca nespínil, keď len ústne odmietol prijať reklamáciu s odôvodnením, že navrhovateľka nemá doklad o kúpe. Bez ohľadu na to, či bol predmetný televízny prijímač opraviteľný alebo nie (o čom bol spor v tomto konaní), navrhovateľka nadobudla právo odstúpiť od zmluvy už z dôvodu, že jej reklamácia nebola písomne vybavená v zákonom stanovenej lehote (§ 18 ods. 4, posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z.). Je síce pravda, že navrhovateľka nepredložila odporcovi výslovné odstúpenie od zmluvy, v návrhu uviedla, že od zmluvy odstúpila ústne. Okresný súd dospel k záveru, že najneskôr list právneho zástupcu navrhovateľky adresovaný odporcovi z 09.01.2013, ktorého obsahom bola výzva na vrátenie kúpnej ceny, a ktorého prílohou bolo vyjadrenie spoločnosti J. B., spol. s r.o., že výrobok (s presne uvedenou značkou aj výrobným číslom) je neopraviteľný, a že na základe tohto vyjadrenia si má predajca po výmene výrobku alebo vrátení peňazí zákazníkovi uplatniť nárok na dobropis u dodávateľa, je potrebné podľa obsahu považovať za odstúpenie od kúpnej zmluvy. Pokiaľ odporca namietal, že adresa uvedená na tejto výzve (liste) právneho zástupcu navrhovateľky neseďí, okresný súd konštatoval, že aj keď označenie subjektu nie je presné, adresát je jednoznačne identifikovateľný podľa priezviska („Z.“) aj podľa adresy. Slovo „elektro“ v tomto prípade je možné považovať za druhové označenie typu predajne, neznamená to automaticky označenie spoločnosti Z. S., s.r.o. ako iného subjektu, než je odporca v tomto konaní. Napokon rovnakú adresu (s označením adresáta „Z. S.“) uviedol dodávateľ odporcu J. B., spol. s r.o., ako adresu, na ktorej dodával tovar odporcovi. Odporca na výslovnú otázku právneho zástupcu navrhovateľky, prečo nereagoval na túto jeho výzvu, nespochybnil doručenie tejto listiny, uviedol len, že v nej bol nesprávne označený, ani ako majiteľ ani ako konateľ. Okresný súd mal za to, že došlo k odstúpeniu od zmluvy navrhovateľkou. Vrátenie tovaru pri odstúpení od zmluvy bolo v tomto prípade nahradené vyjadrením dodávateľa odporcu, že je ochotný odporcovi dobropisovať cenu za predmetný televízny prijímač. Ak odporca s takýmto riešením nesúhlasil, mal možnosť (opäť v rámci reklamačného konania) upovedomiť navrhovateľku o tom, že podmieňuje vrátenie kúpnej ceny vrátením televízneho prijímača priamo do jeho predajne - to však neurobil. Ak odporca vyjadril pochybnosť o tom, prečo sa navrhovateľka obrátila na spoločnosť J. B., spol. s r.o., okresný súd uviedol, že tak urobila práve preto, že odporca odmietol jej reklamáciu bez toho, aby bol o tom spísal písomný záznam a takisto odmietol možnosť pohľadať kópiu pokladničného bloku v pamäti registračnej pokladnice (urobil tak až v súdnom konaní). Je preto prirodzené, že navrhovateľka hľadala iné možnosti, ako preukázať, že daný televízny prijímač bol kúpený u odporcu a jednou z nich bolo aj potvrdenie od jeho dodávateľa, že tento televízny prijímač (s konkrétnym výrobným číslom) dodal práve odporcovi. Okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľka (prostredníctvom splnomocnených zástupcov) kúpila predmetný televízny prijímač od odporcu, pokúsila sa o jeho reklamovanie, avšak odporca nespísal potvrdenie o uplatnení reklamácie, ani písomný doklad o vybavení reklamácie. Navrhovateľka platne odstúpila od kúpnej zmluvy a namiesto vrátenia televízneho prijímača odovzdala odporcovi vyjadrenie jeho dodávateľa, že je ochotný odporcovi dobropisovať cenu za predmetný televízny prijímač. Odporca bol teda povinný vrátiť navrhovateľke kúpnu cenu za predmetný televízny prijímač. Z uvedených dôvodov okresný súd návrhu vyhovel, pokiaľ ide o istinu vo výške kúpnej ceny, teda 249 Eur. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, okresný súd dospel k záveru, že odporca bol povinný vrátiť navrhovateľke kúpnu cenu televízneho prijímača po tom, čo mu bolo oznámené odstúpenie od zmluvy. Z listín, predložených navrhovateľkou, však nie je súdu známy dátum doručenia prejavu vôle smerujúceho k odstúpeniu od zmluvy (výzvy z 09.01.2013, ako bolo uvedené vyššie) odporcovi. Aj keď odporca nespochybnil doručenie tejto výzvy, dátum jej doručenia nie je známy, preto súd považoval za nesporný dátum jej doručenia až deň doručenia návrhu s prílohami (medzi ktorými bola aj táto výzva) odporcovi zo strany súdu (24.10.2013). Preto priznal navrhovateľke právo na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po uvedenom dni a vo zvyšnej časti, pokiaľ ide o úrok z omeškania, návrh zamietol. Dátum doručenia, stanovený súdom, mal vplyv aj na určenie výšky úroku z omeškania. K 25.10.2013 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,50 %, preto je zákonný úrok z omeškania 8,50 % ročne. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 22 ods. 1, § 31 ods. 1, § 32 ods. 2, § 52 ods. 1, § 588, § 619, § 620 ods. 4, § 623 ods. 1 veta prvá, § 625 veta prvá Občianskeho zákonníka, § 16 Obchodného zákonníka, § 2 písm. l), písm. m), § 18 ods. 4, ods. 8, ods. 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. O trovách konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p. vyslovil, že rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietne, alternatívne, že rozsudok súdu prvého stupňa zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že žiadnym relevantným dôkazom nebolo preukázané, že predmetný televízor kúpila

navrhovateľka, resp. jej splnomocnení zástupcovia od neho, že by predmetný televízor bol vôbec do jeho predajne, resp. prevádzky dodaný, nakoľko navrhovateľka nedisponovala žiadnym dokladom, od koho vlastne televízor kúpila. Poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 4C/48/2013, v ktorom konaní bol návrh navrhovateľky zamietnutý z dôvodu, že žalovala iný subjekt, čiže navrhovateľka nevedela označiť osobu, ktorá jej predmetný televízor predala. Vyslovil názor, že predmetný televízor mu bol pravdepodobne odcudzený a navrhovateľka ho bez dokladu kúpila od neznámej osoby. Vytýkal súdu prvého stupňa, že navrhovateľke priznal postavenie kupujúceho vo vzťahu k nemu, a to iba na základe výpovede svedkov - dcéry navrhovateľky a jej priateľa a nebral do úvahy jeho vyjadrenie o tom, že predmetný tovar vykazoval ako inventárny schodok, teda chýbal a neexistuje dôkaz o tom, že vôbec bol fyzicky v jeho predajni. Súd prvého stupňa nechal do úvahy ani tú skutočnosť, že navrhovateľka mu nemôže predmetný televízor vrátiť oproti vráteniu kúpnej ceny, pretože s ním nedisponuje, odovzdala ho distribútorovi televízorov spoločnosti J. B., spol. s r.o. v Z.. Poukázal na skutočnosť, že je podnikateľom a okrem zákona o ochrane spotrebiteľa sa na neho vzťahujú i právne normy daňové a účtovné a na základe tohto rozhodnutia súdu by došlo z jeho strany k porušeniu zákona o účtovníctve - stornom účtovného prípadu, ktorý nenastal, zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice - absencia originálneho dokladu o predaji, zákona o dani z pridanej hodnoty a zákona o dani z príjmov - neoprávneným krátením dane. Mal za to, že rozsudok mu nemôže ukladať plnenia, ktoré by malo za následok splnenie povinnosti jedného zákona a porušenie iných zákonov. Vyslovil názor, že odporky (zrejme mal na mysli navrhovateľku) priznal súd postavenie kupujúceho na základe výpovedí svedkov, ktorí nemôžu byť nestranní a z vykonaného dokazovania vyplýva podozrenie, že ich konanie vo vzťahu k navrhovateľke nebolo korektné, keď podľa všetkého jej obstarali predmetný tovar „pod rukou“ a nie riadnou kúpou, čomu nasvedčuje fakt, že tento tovar mu pri inventúre chýbal a nevedeli označiť konkrétnu osobu, ktorá im televízor odovzdala. Navrhovateľka neoznala žiaden dôkaz, že predmetný televízor bol skutočne predaný jeho zamestnancom, čo nemohla ani preukázať, a že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy. Skutočnosť, že dodávateľom bolo potvrdené, že uvedený televízor mu bol odoslaný, ešte nepreukazuje, že bol ním predaný navrhovateľke, a že táto si ho u neho zakúpila. Ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že potvrdenie dodávateľa nebolo z pohľadu jeho relevantnosti preskúmané súdom a mal za to, že toto potvrdenie vydala neoprávnená osoba a jednalo sa o nulitný dôkaz v konaní, na ktorý nemožno prihliadať. Zotrvával na tvrdení, že medzi ním a navrhovateľkou k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo. Pokiaľ navrhovateľke ponúkol opravu sporného televízora, nie je možné z tejto skutočnosti vyvodiť, že bol predávajúcim, nakoľko nešlo o riešenie reklamácie, ale iba o akt jeho dobrého mena ako podnikateľa v regióne. Vzhľadom na to, že popiera uzavretie kúpnej zmluvy s navrhovateľkou, nemožno hovoriť ani o reklamáci ako o akte uplatnenia si práv spotrebiteľa. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., keď súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že odporca opätovne spochybňuje vznik samotnej kúpnej zmluvy a obviňuje osoby, ktoré v jej mene a na jej účet predmetný televízny prijímač kúpili, že tento obstarali „pod rukou“ a nie riadnou kúpou, pričom z vykonaného dokazovania - svedeckých výpovedí bolo nesporne preukázané, kde a za akú cenu bol televízny prijímač kúpený, a že k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo. Zdôraznila, že je ťažko si predstaviť uplatňovanie reklamácie z jej strany u odporcu, ak by televízny prijímač bol obstaraný, tak ako naznačuje odporca. Má za to, že je úplne irelevantné označenie osoby - zamestnanca odporcu, ktorý televízny prijímač priamo predal, keď tento dôkaz nebol navrhnutý, ani vykonaný a nie je ani možné, aby spotrebiteľ zodpovedal za zamestnancov predajcu, za ich konanie, ako to požaduje odporca. Poukázala na listinné dôkazy, preukazujúce, že dodávateľ odporcu spoločnosť J. B., s.r.o. jednoznačne tovar dodala odberateľovi podľa typu a výrobného čísla, ktorým bol odporca. Odovzdanie predmetného televízneho prijímaču spoločnosť J. B., spol. s r.o. bolo vynútené nespĺnením si zákonných povinností odporcu ako predajcu vo vzťahu k reklamačnému konaniu.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Rozsudok súdu prvého stupňa nebol odvolaním účastníkov spochybnený vo výroku, v ktorom bol návrh vo zvyšnej časti úroku z omeškania zamietnutý. V tomto výroku rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť, odvolací súd ho nepreskúmal.

Odvolační soud podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa. Odvolační súd konštatuje, že súd prvého stupňa v danej veci podrobne uviedol stanoviská procesných strán, vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vrátane svedeckých výpovedí, popísal dôkazy v konaní vykonané, tieto vyhodnotil každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti. Odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky odporcu, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privediť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolační súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku, ktorý bol vypracovaný v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. a v podrobnostiach naň v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa odvolační súd dodáva nasledovné:

Odvolačie proti rozsudku je možné odôvodniť len dôvodmi taxatívne uvedenými v ust. § 205 ods. 2 O.s.p.

Odporca v podanom odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d), písm. f) O.s.p.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 132 O.s.p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 132 až § 135 O.s.p. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ust. § 132 a nasl. O.s.p. a správne aplikoval predpisy hmotného práva. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané a odporcom ani v odvolaní tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

Odporca založil naplnenie tohto odvolacieho dôvodu na svojom tvrdení, že medzi navrhovateľkou a ním nedošlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej mal byť televízny prijímač zn. SENCOR SLT 3229 DVBT LCD TV 81 cm, výr. č. H Dôvodil, že v konaní nebolo preukázané, že by on predal navrhovateľke uvedený televízny prijímač, vrátenie ceny ktorého je predmetom tohto konania a vyjadril podozrenie, že tento mu bol odcudzený a „pod rukou“ predaný navrhovateľke.

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo a odporca uznáva, že predmetný televízny prijímač objednal a zaplatil u dodávateľa J. B., spol. s r.o. odporca. Dodávateľ potvrdil, že televízny prijímač odobral odporca, tento vykazuje neopraviteľné vady, kupujúci má nárok na výmenu tovaru, resp. nárok na vrátenie peňazí s tým, že predajca (odporca) si uplatní nárok na dobropis.

Súd prvého stupňa zo svedeckých výpovedí X. G. a R.. Z. K. mal za preukázané, že predmetný televízny prijímač kupovali v predajni odporcu na M. ulici v Z. za kúpnu cenu 249 Eur, ktorých výpovediam uveril aj preto, že boli podporené listinným dôkazom, a to písomným vyjadrením spoločnosti J. B., spol.

s r.o. zo dňa 06.06.2013, z ktorého vyplýva, že daný televízny prijímač od spoločnosti J. B., spol. s r.o. odobral zákazník R.. B. Z., IČO XX XXX XXX a bol dodaný na adresu: Z.. To napokon potvrdil aj samotný odporca, keď uviedol, že predmetný televízor mu bol dodaný, zaplatil zaň.

Pokiaľ odporca tvrdil, že nevie, či bol uvedený televízny prijímač v jeho sklade fyzicky aj prebratý, či bol dodaný na predajňu, v rámci inventúry bolo zistené, že uvedený prijímač chýba (vykazoval sa schodok) a vyslovil podozrenie, že konanie svedkov nebolo voči navrhovateľke korektné a tieto televízny prijímač pre navrhovateľku zaobstarali „pod rukou“ po jeho odcudzení, odvolací súd konštatuje, že tieto svoje tvrdenia odporca nepreukázal.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom občianskom súdnom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nespĺni povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia účastníka, tento dôkazné bremeno neuniesol, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a v § 120 ods. 1 prvej vety O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

V danej veci sa navrhovateľka svojho nároku domáhala titulom zodpovednosti za vady predanej veci v zmysle § 619 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predpokladmi úspešnosti uplatneného nároku navrhovateľkou je preukázanie uzavretia kúpnej zmluvy medzi účastníkmi, predmetom ktorej bol sporný televízny prijímač, existenciu neodstrániteľných väd predanej veci, uplatnenie reklamácie tovaru. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdenú skutočnosť, ktorá zaťažuje navrhovateľku, t. j. preukázať uzavretie kúpnej zmluvy, neodstrániteľných väd predaného tovaru a reklamáciu tovaru. Pokiaľ navrhovateľka svedeckými výpoveďami a potvrdením spoločnosti J. B., s r.o. preukázala uzavretie kúpnej zmluvy s odporcom, existenciu neodstrániteľných väd predaného tovaru stanoviskom jeho dodávateľa a uplatnenie reklamácie u odporcu, uniesla jednak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

Odporca nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali. Odporca tvrdil, že k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi účastníkmi konania nedošlo, nakoľko sporný televízny prijímač v jeho sklade chýbal a mal za to, že bol odcudzený a „pod rukou“ predaný navrhovateľke. Na svoje tvrdenia odporca musí označiť dôkazy. Teória práva v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Odporca žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súdu nepredložil, ani neoznačil. Takýmto dôkazom nesporne nemôže byť, bez ďalšieho, vykonanie inventúry v jeho sklade, ani výpis z registračnej pokladne. Významné totiž v tomto smere je ust. § 16 Obchodného zákonníka, na ktoré správne súd prvého stupňa poukázal, z ktorého vyplýva, že

podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená.

Vzhľadom na uvedené odporca musí niesť následky nesplnenia si svojej procesnej povinnosti označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, následkom čoho je potom neunesenie dôkazného bremena a neúspech v tomto súdnom konaní.

Z týchto dôvodov odvolací súd považoval túto námietku odporcu za nedôvodnú a konštatuje, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. daný nebol.

Odvolací dôvod, uplatnený odporcom podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., spočíva v mylnej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov, upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.

Nesprávne právne posúdenie veci videl odporca v tom, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil postup navrhovateľky, ktorá uplatnila reklamáciu nie u predajcu, ale u distribútora predmetného televízora, kde i televízor nechala.

K tejto námietke odvolací súd poukazuje na správne a výstižné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa s uvedenou námietkou odporcu podrobne zaoberal, poukázal na viacero prevádzok odporcu, na vyjadrenie dodávateľa sporného televízneho prijímača, na opakované odmietnutie odporcu zaoberať sa reklamáciou navrhovateľky, atď. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. naň poukazuje a uzatvára, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) daný nebol.

Pokiaľ odporca súdu prvého stupňa vytýkal, že potvrdenie dodávateľa nepreskúmal z pohľadu jeho relevantnosti a tvrdil, že ho vydala neoprávnená osoba, odvolací súd konštatuje, že odporca bol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., žiadne dokazovanie vo vzťahu k uvedenému listinnému dôkazu nenavrhol.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti s poukazom na § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa, nakoľko o trovách konania vo svojom rozhodnutí z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p. nerozhodol (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.